

φωνή της και οι ὀφθαλμοί της μόνον ἔλει-
τούργουν. Ὁ νοῦς της περιπλανώμενος
πολλοῦ παριστᾷ εἰς αὐτὴν σκηνὴν φο-
βεράν, κίνδυνον προσφιλοῦς ὑπάρξεως. Ἐπὶ
τέλους μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξη περισσότε-
ρον, ἐλιποθύμησε.

Αἰφνης, θόρυβος μέγας ἠκούσθη. Βαρὺ
καὶ ἐσπευσμένον βῆμα διήλθε τὸν διάδρο-
μον. Δύο ἐκπυρσοκροτήσεις ἠκούσθησαν.
Ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἐκπλαγίστα ἐπὶ τῇ πέραν
τοῦ δέοντος παρτεινομένη ταύτῃ πάλῃ,
ἠγέρθη, εὐθυτενής, ὠχρά, τοὺς ὀφθαλμοὺς
δισταλμένους ἔχουσα, καὶ ἀνεχαίτισε τὸν
λοχαγὸν τῶν φρουρῶν θέλοντα νὰ ἐξέλθῃ
λέγουσα :

— Μείνατε πάντες ἐνταῦθα. Πηγαίνω
ἐγὼ νὰ ἰδῶ ἐκεῖ κάτω τί συμβαίνει.

Ἰδοὺ δὲ τί συνέβαινε, ἡ μάλλον τί
συνέβη.

Ὁ Δεμουὺ λαβὼν τὴν κλεῖδα τῶν δω-
μάτων τοῦ Ἑρρίκου, εὗρεν ἐν τῇ ὀπῇ αὐ-
τῆς χαρτίον, ὅπερ περιεῖχε τὸ διὰ τὴν ἐ-
πομένην νύκτα σύνθημα. Ὅθεν καθ' ἃ εἶ-
πεν αὐτῷ προφορικῶς ὁ Ὅρθων ἐπορεύθη
τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς εἰς τὸ Λουῆρον.
καλῶς ὠπλισμένος, καὶ φέρων τὸν περί-
φημον ἐρυθροῦν ἐπεנדύτην. Εἰς τὸν ἀντι-
θάλαμον τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας εὗρε
τὸν Ὅρθωνα, περιμένοντα, ὅστις εἶπεν
αὐτῷ :

— Κύριε Δεμουὺ, ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθεν,
ἀλλὰ μὲ διέταξε νὰ σᾶς εἰσαῶ εἰς τὸν
κοιτῶνά του, ὅπως τὸν περιμένετε. Ἄν
βραδύνη, δύνασθε νὰ κατακλιθῆτε ἐπὶ τῆς
κλίνης του.

Ὁ Δεμουὺ ἔπραξεν ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ
Ὅρθων, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη
ρογχαλίζων.

Τότε ἔξ ἄνδρες εἰς τὴν δεξιὰν κρατοῦν-
τες τὸ ξίφος καὶ εἰς τὴν ζώνην τὸ ἐγχει-
ρίδιον, ὠλισθήσαν εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ
προπορευόμενος αὐτῶν, πλὴν τοῦ ξίφους
καὶ τοῦ ἐγχειριδίου, ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην
καὶ τὰ πιστὰ του πιστόλια. Οὗτος ἦτο ὁ
Μωρεβέλ.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἑρρίκου, ἔστη.

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι οἱ φρουροὶ τοῦ
διαδρόμου ἀπεπέμφθησαν; ἠρώτησε τὸν
φαινόμενον ὡς ἀρχηγὸν τοῦ μικροῦ ἐκείνου
ἀποσπάσματος.

— Οὐδεὶς ὑπάρχει εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Τώρα
μένει νὰ πληροφορηθῶμεν ἂν ὁ ζητούμενος
εἶναι εἰς τὰ δώματά του.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπα-
σμα, κρατήσας τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Μωρεβέλ
ἔφερεν εἰς τὸ ρόπτρον, αὐτὰ τὰ δώματα
εἶναι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ τίς σᾶς εἶπε τὸ ἐναντίον; εἶπεν
ὁ Μωρεβέλ.

Οἱ κλητῆρες προσέβλεψαν ἀλλήλους
ἐκθαμβοί, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὠπισθοχώ-
ρησεν ἐν βῆμα, εἰπὼν :

— ὦ ! νὰ συλλάβωμεν κάποιον εἰς
τοιαύτην ὥραν ἐν τῷ Λουῆρῳ, καὶ εἰς τὰ
δώματα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας !...

— Καὶ τί θὰ ἐλέγετε, εἶπεν ὁ Μωρε-
βέλ, ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι αὐτός ὁ κάποιος
εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ;

— Ὅθ' σᾶς ἔλεγον, λοχαγέ, ὅτι τὸ
πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον καὶ ὅτι ἄνευ ῥη-
τῆς διαταγῆς τοῦ βασιλέως Καρόλου...

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Καὶ
ἔδωκεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος
τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει τὸ
πρωὶ παρὰ τῆς Αἰκατερίνας.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς ἀφοῦ
ἀνέγνωσε, δὲν ἔχω τι νὰ ἀντεῖπω.

— Καὶ εἰσθε ἔτοιμος ;

— Εἰμι.

— Καὶ σῆς ; ἐξηκολούθησεν ὁ Μωρε-
βέλ ἀποταθείς πρὸς τοὺς λοιποὺς πέντε
ἄνδρας.

Οὗτοι ὑπεκλίθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν. Δύο ὑμῶν θὰ μεί-
νωσιν εἰς τὴν θύραν ταύτην, δύο ἄλλοι εἰς
τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, καὶ δύο θὰ εἰσέλθω-
σι μετ' ἐμοῦ. Πᾶσα ἀντίστασις τιμωρεῖται
μὲ θάνατον. Ἐννοήσατε ;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Μωρεβέλ ἠνέφξε,
διὰ τῆς κλειδός, ἣν εἶχε δώσει αὐτῷ ἡ
Αἰκατερίνα, τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον μετὰ τεσσάρων ἐκ τῶν συν-
τρόφων του.

Ὁ Ὅρθων νομίσας ὅτι ἦτο ὁ κύριός του
προέβη εἰς ὑπάντησίν του, καὶ εὗρέθη ἀν-
τιμέτωπος τοῦ Μωρεβέλ, ὃν ἰδὼν ἀνέκραξε :

— Ποῖοι εἰσθε ; τί θέλετε ;

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ
Μωρεβέλ, ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου ;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν εἶναι
ἐδῶ, ὡς ἐκ τούτου δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλ-
θητε, εἶπεν ὁ Ὅρθων.

— Ψεῦδος ! πρόφασις ! εἶπεν ὁ Μωρε-
βέλ. Ὅπισω !

— Δὲν εἰσέρχεσθε ! ὁ βασιλεὺς εἶναι
ἀπὼν !

Ὁ Μωρεβέλ ἐποίησε σημεῖόν τι, καὶ οἱ
τέσσαρες ἄνδρες ἤρπασαν τὸν Ὅρθωνα ζη-
τοῦντες ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτὸν ἐκ τῆς
θύρας, ἣν ἐκράτει ὁ δὲ Μωρεβέλ ἔθετο
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του ὅπως μὴ
κραυγᾷ.

Ὁ Ὅρθων ἔδραμε λυσσῶδῶς τὴν χεῖρα
τοῦ δολοφόνου, ὅστις ἀπέσυρεν αὐτὴν καὶ
ἐπληξε διὰ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του τὸν
ὑπνέτην κατὰ κεφαλῆς. Ὁ Ὅρθων κλονι-
σθεὶς ἔπεσε κραυγᾶς.

Οἱ δολοφόνοι διήλθον ἐπὶ τοῦ σώματός
του καὶ δύο αὐτῶν εἰσῆλθον εἰς τὸν κοι-
τῶνα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο ἔμειναν φρουροῦν-
τες εἰς τὴν θύραν.

Λυχνία ἔκαεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὰ
δὲ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἦσαν κλει-
σμένα.

— ὦ ! εἶπεν ὁ ἀρχηγός, δὲν ρογχαλί-
ζει πλέον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν ! κατ' αὐτοῦ ! εἶπεν
ὁ Μωρεβέλ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, κραυγὴ βρα-
χνή, ὁμοία μᾶλλον πρὸς βρυχηθμόν λέον-
τος ἢ πρὸς ἀνθρωπίνην φωνήν, ἀπήντησεν
ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης,
ἄτινα ἠνεψήθησαν βιαίως, καὶ ἀνὴρ τις,
φέρων θώρακα καὶ κράνος κατερχόμενον
ἄχρι τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐφάνη καθήμενος,
ἔχων δύο πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὸ
ξίφος ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ὁ Μωρεβέλ ἀνεγνώρισε τὸν Δεμουὺ καὶ
αἱ τριῖνες αὐτοῦ ἠνωρθώθησαν. Ἐγένετο
κάτωχος, τὸ στόμα του ἐπλήσθη ἀφροῦ,
καὶ ὡσανεὶ ἔβλεπεν ἀπέναντί του φάσμα
ὠπισθοχώρησεν.

Αἰφνης ἡ ὠπλισμένη μορφή ἠγέρθη καὶ
ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι
ὁ ἀπειλούμενος κατεδίωκεν καὶ ὁ ἀπειλῶν
ἔφευγεν.

— Ἄ ! κακοῦργε ! εἶπεν ὁ Δεμουὺ διὰ
φωνῆς ὑποκόφου. Ἦλθες νὰ μὲ δολοφονή-
σης, ὡς ἐδολοφόνησας τὸν πατέρα μου !

Τοὺς λόγους τούτους ἠκολούθησεν ἐκ-
πυρσοκρότησις, καὶ τοῦ Μωρεβέλ γονυπετή-
σαντος, ὁ εἰς τῶν μετ' αὐτοῦ εἰσελθόντων,
ὅστις ἦτο ὀπισθεν τοῦ, ἔπεσε πληγείς τὴν
καρδίαν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, ἐπυ-
ροβόλησε καὶ ὁ Μωρεβέλ, ἀλλ' ἡ σφαῖρα
ἠμβλύνη ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ εὐπατρίδου.

Ὁ Δεμουὺ διέερρηξε διὰ τοῦ ξίφους του
τὸ κρανίον τοῦ ἐτέρου κλητῆρος καὶ στρα-
φείς ἐπετέθη κατὰ τοῦ Μωρεβέλ, ὅστις
εἶχεν ἐπίσης ξιφουλκήσει.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

ΙΑ'

Οὐδὲν τόσον ἐφαρμόζεται ἐν τῇ Ἀνα-
τολίῃ, ὅσον τὸ ἀρχαῖον τοῦτο γυναικίον :
« Μετὰ τὴν βροχὴν ὁ καλὸς καιρὸς ». Τὴν
λαίλαπα, κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐκ
Προύσης ἀναχωρήσεως τῆς Γκιουλ-Χα-
νούμ, διεδέξατο τὴν ἐπαύριον λαμπροτάτη
ἡμέρα. Οὐδέποτε ὁ οὐρανὸς ἐφάνη τοσοῦ-
τον διαυγής, αἱ ἀτραποὶ ἀνθρωπότεραι καὶ
τὰ δένδρα εὐθαλέστερα.

Εὐωδία γλυκυτάτη ἐξεχεῖτο καὶ ἐκ τοῦ
ἐλαχίστου φύλλου τῶν χόρτων, μεταβλη-
θέντων εἰς θυμιατήρια, ὁ δὲ ἥλιος ἐσπιν-
θηροβόλει ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ
τῶν λείων βράχων, τῶν ἀδαμαντωδῶν
φυλλωμάτων καὶ τῆς ὡς ἐκ μαργαριτῶν
ιδροῦσης χλόης, ἣν αἱ ἀκτίνες του δὲν εἶ-
χον ἀκόμη στεγνώσει. Ἡ φύσις μετὰ τὴν
γόνιμον ταύτην βροχὴν ἐφαίνετο καθαρ-
θεῖσα καὶ καλλωπισθεῖσα, ὡς νεανὶς ἐκ
λουτροῦ ἐξερχομένη, ἐθέρμαινε τὸ ἔτι ὑγρὸν
σῶμά της εἰς τὰς πρώτας λάμψεις τῆς
πρωίας, ὥσει ὑπὸ κόνεως ἀδαμαντίνης
περιρρεόμενον.

Ἐν Γεδι-Ἀγάτς, παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ
μεγάλου ἀλεξιθρόχου, ὅπερ σχηματίζου-
σιν οἱ ἐπτὰ πλάτανοι, οἱ χωροφύλακες
εἶχον ἀπλώσει τὰ ἀμπέχονά των πρὸς τὴν
διεύθυνσιν τῆς Μέκκας, ἐν εἰδει τάπητος,
καὶ προσηύχοντο ἐπ' αὐτῶν. Τὸ *ramazi*
τῶν Μουσουλμάνων εἶναι βεβαίως εἶδος
παντομίμου ἐκφραστικωτάτου τῆς ταπει-
νοφροσύνης καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν λα-
τρείας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀγνοῶν τοὺς
ιεροὺς λόγους τῆς καθημερινῆς δεήσεως,
ἄρκει νὰ θεωρῇ τὸν Τούρκον ἀλλεπαλλή-
λως ὄρθιον, σοβαρὸν, μὲ χεῖρας συνεσταμ-
ρωμένους, γονυπετοῦντα ἢ πρηνῆ, μὲ τὸ
μέτωπον ἐν τῷ κονιορτῷ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ

ὅτι περιφρονῶν τοὺς παρατηροῦντας αὐτὸν ἀνθρώπους, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπει ἢ εἰς τὸ ν' ἀπονεύμῃ λατρείαν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς ἐπαινετῆς ταύτης ἀσχολίας. Θεωρεῖ χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ ὁμιλεῖ κινῶν τὰ χεῖλη ἐν σιγῇ· ὁ κόσμος δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτὸν τότε, μόνος δ' ὁ Ἀλλὰχ τὸν ἀκούει καὶ τὸν προστατεύει.

ὑπὸ τὸν θόλον, ἐνθα ἐπεσκεπάζετο ἔτι τὸ χαρῆμιον τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ, αἱ δοῦλαι ἐδέοντο ἐπίσης. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ τοῖς ἐδίδε τὸ παράδειγμα ἄκρας εὐσεβείας καὶ διακαοῦς πίστεως.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀνέτειλεν ἐντελῶς, αἱ δὲ γυναῖκες εἶχον φάγει ὀλίγον πρόγευμα, κομισθὲν ἐντὸς μεγάλου μπογτσά, ὅτε ὁ εὐνοῦχος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπῆλαιον.

— Θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας ; ἠρώτησεν ἡ τροφὸς μὲ τρέμουσαν φωνήν, διότι αἱ συγκινήσεις τῆς νυκτὸς εἶχον κλονήσει τὴν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Φατμᾶ-Χανούμ ὑπακοήν της, εἶναι ἀσφαλὲς νὰ ταξειδεύωμεν ἔτσι, ὅταν οἱ δρόμοι ᾔναι μούσκεμμά, οἱ βράχοι γλιστροῦν καὶ τὰ ποτάμια τρέχουν ὅσιν χεῖμαρροι ;

Ὁ Ὄσμὰν ἐφάνη δισταζών ν' ἀποκριθῇ.

— Δὲν εἶναι χωρὶς κίνδυνον, εἶπεν, ἀλλὰ γίνεται.

— Βέβαια, ὅταν θέλῃ κανεὶς, ἔμπορεῖ νὰ τρέξῃ ἔς τὸ θάνατό του, ποιὸς σὲ βλαστᾷ, ἀπεκρίθη ξηρὰ ἡ Ἀρμενίς. Ἄν δὲν εἶχαμε τοὺς ἀνδρειωμένους ἐκείνους ἱππεῖς, τί ἤθελαν νὰ μᾶς κάμουν οἱ χωροφύλακες σου ; ! . . Ἡ κυρά σου ἔχει πολὺ μεγάλη καλωσύνη ν' ἀνακατεύεται ἔς τῆς δουλείας μας, εἶπεν ἐξακολουθοῦσα νὰ ὁμιλῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἀποτεينوμένη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Ὄσμὰν, ἀλλὰ, βαλιδιχά, καλλίτερά θὰ ἔκανε ἂν μᾶς ἄφινε νὰ κοιμηθούμε ἡσυχα ἔς τὴν Προῦσαν, παρὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ περάσωμε μὲ τέτοια βασιανισμένη νύκτα ἀπὸ κάτ' ἀπ' αὐτὴ τὴ νοτερὴ καμάρα... Ὅσο γιὰ μένα, ὅ,τι θέλει ἄς πάθω, ἐγὼ θὰ γυρίσω ὀπίσω ἔς τὴν Προῦσαν, καὶ δὲν θὰ ἔγω χωρὶς φανερὴ διαταγὴ τοῦ ἀφέντη μου...

— Εἶσαι ἐλεύθερη, Ναζίκ-Χανούμ, νὰ πάρῃς ἀπάνου σου μὲ τέτοια ἀπόφασι, ὅσο γιὰ μένα δὲν παίρνω κανένα βάρος ἀπάνω μου. Ἐγὼ εἶχα δώσει τὸ λόγο μου εἰς τὴ Φατμᾶ-Χανούμ νὰ σᾶς πάγω ἔς τὰ Μουδανιά....

— Καὶ θὰ μᾶς πᾶς ὀπίσω ἔς τὴν Προῦσαν ; τί ἄλλο ; Εἶχα τὴν τρέλλα νὰ σύρω μαζὶ μου τὴν Γκιούλ ἔς αὐτὸ τὸ ἀλλοιωτικὸ ταξίδι, ποῦ μᾶς τὸ σκάρωσε, ποιὸς ξέρει πῶς, τὸ ὀλίγον ἀνῆσυχο κεφάλι τῆς χαμαριτζῆ μπαση... μὰ δὲν κάνω ποῖα πάτημα ἐμπρός· εἰ δὲ μή, τὰ λέγω ὅλα τῆς Γκιούλ-Χανούμ.

— Ὁχι, σῶπα. Νά την ποῦ τελειώνει τὴν προσευχὴ της· δὲν πρέπει νὰ ἔξερῃ καθόλου τοὺς σκοποὺς τῆς Φατμᾶς...

— Τότε ναύρῃς καμμὶὰ πρόφασι γιὰ νὰ γυρίσωμε ἔς τὴν Προῦσαν· ἐγὼ σοῦ εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σοῦ πῶ.

Ἡ Ναζίκ, ἡ Ἀρμενίς τροφός, οὐδόλως ὑποπετεύουσα τὰ ἰσχυρὰ αἰτία τῶν πρά-

ξεων τῆς Φατμᾶ-Χανούμ, πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς εἰς Μουδανιὰ ὁδοιορίας. Μία μόνη νύξ τρόμου ἤρκεσε νὰ ἐλαττώσῃ τὸ γόητρον, ὅπερ ἡ διευθύντρια τοῦ λουτροῦ ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τοῦ φαντατικοῦ πνεύματός της τοῦ λοιποῦ μίαν μόνην ὁδὸν ἔβλεπεν ἐνώπιόν της ἐπιβαλλομένην αὐτῇ ὑπὸ τοῦ καθήκοντος, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν των.

— Ὄσμὰν, ἠρώτησεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ τὸν εὐνοῦχον τῆς Φατμᾶς μείναντα ἀναποφάσιστον ἐπὶ τῆς φλιάς τοῦ σπηλαιου, πιστεύεις ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν τοσοῦτον αἰφνιδίως διακοπεῖσαν ὁδοιορίαν μας ; . . . Πόσον ἀνυπομονῶ νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν πατέρα μου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀνῆσυχία πρέπει νὰ ᾔναι πολὺ μεγάλη, ἂν συλλογισθῇ ὅτι ἡ τρομερὰ ἐκείνη διαταγὴ μᾶς ἤρρεν εἰς τὸν δρόμον ! . . .

— Ὁχι, Χανούμισσα, ἀπήντησεν ὁ εὐνοῦχος, δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ διευθυνθῶμεν εἰς τὰ Μουδανιά. Ἐστειλα σήμερον τὸ πρῶτ' ἕνα ταχυδρόμον διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὸν Ἰζεδίν-Ἐφέντην, μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἐπιστρέφωμεν εἰς τὴν Προῦσαν, τῆς ὁποίας ἡ ὁδὸς εἶναι πολὺ πλέον διαβατῇ, καὶ μάλιστα συντομωτέρα...

Ἡ νεάνις δὲν ἐπέμεινεν. Ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Προῦσαν, ἤλπιζε νὰ λάβῃ παρὰ τῆς Φατμᾶς λεπτομερείας τινὰς περὶ τῶν δύο ἀγνώστων, οὓς εἶχε στείλει κατόπιν της, καὶ οἵτινες κατεῖχον τόσον πολὺ τοὺς λογισμοὺς της.

Αἱ δοῦλαι, περιχαρεῖς, διότι ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, ἐν ἣ τὴν νύκτα ἠκούοντο ἐρωτικὰ ἄσματα, ἔσπευσαν νὰ ἱππεύσωσιν. Ἡ συνοδία ἐκείνη, ἥτις τὴν νύκτα ἦτο κατηφὴς καὶ σιωπηλή, διεχύθη εὐθυμὸς ἐπὶ τῶν καθύγρων ὁδῶν, αἱ κραυγαὶ τοῦ τρόμου μετεβλήθησαν εἰς ἀγαλλιάσεως ἐπιφωνήματα, καὶ ὁ ἥλιος ἐπέχεεν ἀφθόνως τὰς ἀκτῖνάς του, ἐπὶ τῆς συνοδίας ταύτης τῶν νεαρῶν γυναικῶν, τῶν φερουσῶν μανδύας ζωηρῶν χρωμάτων, περὶ δὲ τὴν κεφαλὴν ἔχουσῶν περικαλύμματα λευκά, φαίδρων καὶ ἀνθηρῶν ὡς τὰ ἄνθη, ἅτινα κατεπάτουν ἀνθελῶς ὑπὸ τοὺς πόδας των.

Ἡ Γκιούλ εἶχεν ὀλιγωτέραν εὐθυμίαν ἢ κατὰ τὴν ἐπάνοδον—ἀντιθέτως πρὸς τὰς δούλας. Νῦν, ὅτε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὰς ἐφώτιζεν, αἱ τῆς νυκτὸς περιπέτειαι μετὰ τῆς μυστηριώδους ὄψεως αὐτῶν τῇ ἐφάνινοντο μᾶλλον ἀσφαεῖς καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτοι. Ἡρώτα ἐκείνη ἂν πᾶν ὅ,τι εἶχεν αἰσθανθῇ δὲν προῆλθεν ἐκ διαταραξέως τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης ὁδοιορίας, καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὁποῦ εἶχε στηριχθῇ καὶ μεθ' οὗ ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ πρόσωπον ἀκάλυπτον, δὲν ἦτο πράγματι ἀπλοῦς ἀπεσταλμένος τῆς Χανουμίσσης. Ὅτε ἡ νεάνις ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἥτις ἦτο τόσον ἡσυχος τὴν προτεραιάν, νῦν δὲ ἀκαταπαύστως ἔπαλλεν, ἡσθάνετο ὅτι κατεῖχετο ὑπὸ αἰσθήματος ὅλως νέου, καὶ ἀγνώστου εἰς αὐτήν. Δὲν διεγίνωσκεν ἀκόμη ἐκεῖνο, ὅπερ ἡσθάνετο, τὸν σῆλον,

τὴν ταραχὴν της, ὅτε ἐνεθυμεῖτο τὸ ὑγρὸν βλέμμα καὶ τὴν πίεσιν τῆς χειρὸς δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἔρωτα. Δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ἐαυτὴν ἠττημένην τόσον ταχέως καὶ ἀπροσδοκῆτως, ἢ ἀνίκητος, ἡ εὐγενὴς καὶ ὑπερήφανος Μουσουλμανίς, ἥτις τέως εἶχεν ἀποκρούσει πᾶσαν προσφερομένην αὐτῇ λατρείαν, ἠδύνατο νὰ συγκατατεθῇ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπὸ τινων ὥρων ἡ καρδία της καὶ οἱ διαλογισμοὶ της δὲν ἀνῆκον πλέον εἰς αὐτήν ;

Ἀλλὰ τίνα διελογίζετο ; ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ ἢ χυδαῖον τινὰ ταχυδρόμον πεμφθέντα ὑπὸ τῆς Φατμᾶ-Χανούμ ;

Ὁχι, ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ βραχυλόγος, εἰς ὃν πάντες ὑπήκουον, καὶ ὅστις δι' αὐτὴν μόνον εἶχε τὴν φωνὴν ἐγκάρδιον καὶ τὸ βλέμμα γλυκύ, δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔναι κοινὸς τις ἄνθρωπος καὶ δὲν τὸ εἶχεν ὁμολογήσει αὐτός ; Δεσπόζει πάντων τῶν λοιπῶν Ὁθωμανῶν, καὶ αὐτὸς ὁ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ ἦτο κατώτερος αὐτοῦ.

Ἄν δὲν ἦτο ἄγγελος, τίς λοιπὸν ἦτο ; Ἡ ιδέα ὅτι ἠδύνατο νὰ ᾔναι ὁ σουλτάνος, οὐδ' ἐφῆπατο κἂν τοῦ πνεύματος τῆς Γκιούλ-Χανούμ. Εἰθισμένη ἀπὸ δεκαετίας ν' ἀκούῃ νὰ λέγωσι περὶ τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ ὡς τοῦ αὐστηροτάτου τῶν Ὁθωμανῶν μοναρχῶν, τὸν ἐφάνταζετο σχεδὸν γέροντα. Οὐδέποτε ἰδοῦσα τὴν εἰκόνα του, ἠγνόει ὅτι ἦτο τόσον ὠραίος καὶ τὸν ἐνόμιζεν ἐγκεκλησμένον ἐντὸς τοῦ ἐν Προῦσῃ κορακίου του καὶ ἄρατον εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὅσον ἦτο ἡ *Balladé soultána*. Ἡ ὑποψία ὅτι ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἠδύνατο νὰ ἱππεύῃ δρομαίως ἐν πλήρει νυκτὶ ἐπὶ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ τῶν Μουδανιῶν ἵνα καταφθάσῃ ἐν χαρῆμιον, ποτὲ δὲν ἤθελεν εἰσχωρῆσαι εἰς τὸν νοῦν τῆς Γκιούλ-Χανούμ· εὐλογοφανέστερον τῇ ἐφάνετο, ὅτι ἄγγελός τις εἶχε προσέλθει εἰς βοήθειάν της ἐξ ὕψους τοῦ μουσουλμανικοῦ οὐρανοῦ, ἢ ὁ Σουλτὰν Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐκ τοῦ ἐν Προῦσῃ ἀνακτόρου του.

[Ἐπεται συνέχεια]

K.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Διήγημα

Α.

Ὁ Νικόλαος Μάας, εἰς τῶν διασημότερων μαθητῶν τοῦ Ρεμβράν, κατόκει ἐν Ἀμβέρσῃ ὠραίον οἰκίσκον, περιβαλλόμενον ὑπὸ κήπου δενδροφύτου, διασχιζομένου ὑπὸ διαυγεστάτου ρύακος.

Τὴν 23 Σεπτεμβρίου τοῦ 1648 ὁ οἶκος τοῦ ζωγράφου ἦτο ἀνθοστόλιστος, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ βαπτισθῇ τὸ πρῶτον αὐτοῦ τέκνον, ἀνάδοχοι δ' ἦσαν ἕτερος διάσημος ζωγράφος, ὁ Ζορδάνες, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου Ἀμβέρσης.

Ἡ σύζυγος τοῦ Μάας Δυβέκη, ἐγερεῖσα λίαν πρῶτ', ἐπετῆρει τὰς προετοιμασίας τῆς ἐορτῆς, μεταβαίνουσα ἀπὸ τοῦ μαγειρείου εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

Ὁ Νικόλαος, ὀρθὸς πρὸ τοῦ ὀκρίβαντος